

Robert Barron was senior disguisespecialist in zijn CIA-jaren. Als serieuze spion moest je bij Robert B. zijn om onherkenbaar te worden gemaakt voor degene die je bespioneerde. Tegenwoordig zet hij zijn talent in voor anderen; hij maakt een prachtig gelijkend oog voor degene die zijn oog mist, oren voor degene die de zijne heeft verloren, en een heel gezicht voor degene die verminkt raakte. Echt vakmanschap!

Sinds ik de documentaire over Robert Barron zag, droom ik over rondvliegende lichaamsdelen. Wat voor velen een nachtmerrie zou zijn, geeft mij een kick. Waar komt die fascinatie voor het mismaakte of het lugubere vandaan?

Lekker slapen

Ik moet denken aan een boek van kunstenaar H.R. Giger, bedenker van de figuren in de film *Aliens*, dat ik jaren geleden kocht. Een boek met perfect getekende, (gr)ijzige nare wezens met iets menselijks in zich en daardoor weerzinwekkend. Gevoelens van bewondering en walging wisselen zich af. Een tijdlang heb ik dossiers doorgenomen van moorzaken, met alle foto's van het delict. Dat is geen prettig gezicht,

veel bloed, bloedspatten en opgezwollen mensen die ieder moment lijken te kunnen ontploffen. Ik probeerde de foto's over te slaan maar dat lukte eigenlijk nooit. Mijn nieuwsgierigheid won het van de walgelijke beelden. En ja, likkebaardend kan ik

kijken naar een aflevering op Discovery over *De Dodentuin*. Daar worden mensen in naam van de forensische wetenschap achtergelaten; zo onderzoekt men hoe het rottingsproces precies in zijn werk gaat. Welke insecten verschijnen op welk moment

op het lichaam, hoe lang is iemand dood als de maden zich tegoed doen aan het rottende vlees? Misselijkmakend maar verdomd, het blijft trekken. Wat het precies is? Ach ik slaap nou eenmaal lekker met rondvliegende lichaamsdelen.